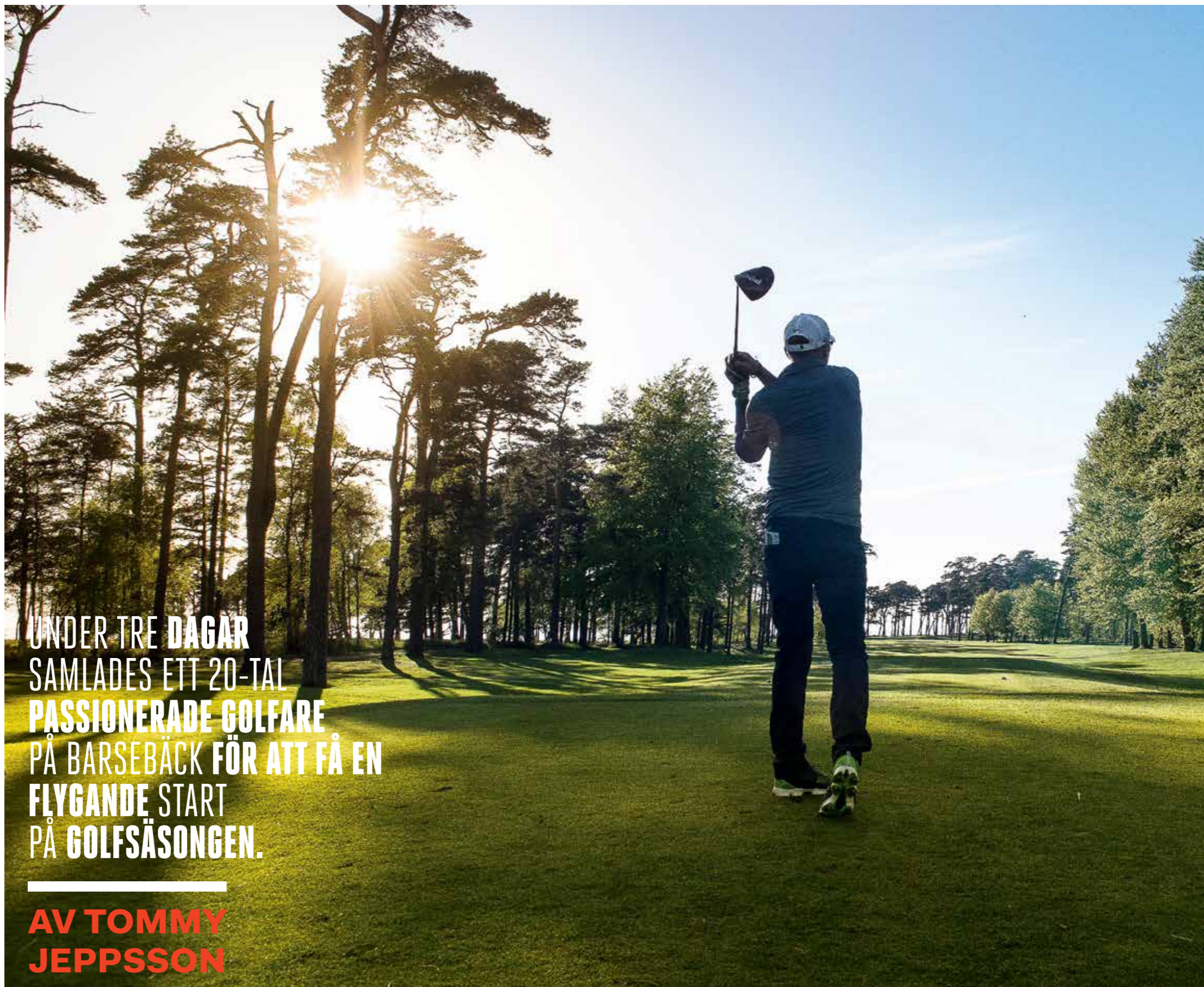

UNDER TRE DAGAR
SAMLADES ETT 20-TAL
PASSIONERADE GOLFARE
PÅ BARSEBÄCK FÖR ATT FÅ EN
FLYGANDE START
PÅ GOLFSÄSONGEN.

AV TOMMY
JEPPSSON

Det är onsdag kväll.
Hockey på tv.
Tre Kronor leder med
3-0 över Kanada efter
en period.

Ett tjugotal män
och två kvinnor kommer ut
från en föreläsningssal och slår
sig ned framför tv:n på Järv-
vallens konferenscenter för att
följa matchen.

De ser fundersamma ut. Det
skulle så klart kunna bero på
det oväntade resultatet i första
periodvilan. Men troligare är
att den senaste timmens före-
läsning gett dem en del att
tänka på.

Vid frukostbuffén dagen
efter slevlar Ulf Hillhammar
från Göteborg upp ett knippe
bacon jämte äggröran på sin
tallrik, och säger:

"De gjorde precis tvärt emot
vad han sa. Tänkte du på det?
De slutade spela!"

Tre Kronor förlorade
matchen med 6-5. Och när
Hillhammar säger "han" så
syftar det alltså på gårdags-
kvällens föredragshållare,
Fredrik Wetterstrand.

Fredrik Wetterstrand är
kolumnist i tidningen du just
nu läser (sidan 34) och han
pratade i en timme om golfens
vanligaste missuppfattningar
och myter.

När golfare kommer till en
tränare säger de ofta att de vill
bli jämnare. Det är den vanliga
ambitionen. Fredrik Wetter-
strand visade då Rory McIlroys
resultat under de senaste täv-
lingarna. Den lägsta scoren var
63. Den högsta 78.

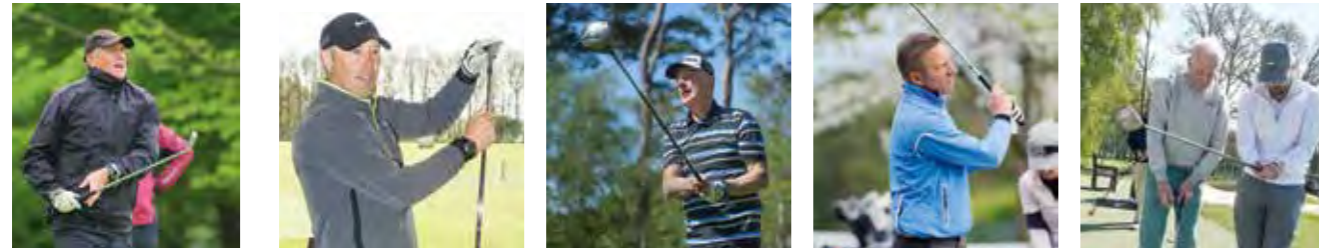
INTE SÄRSKILT JÄMNT.

"Man tjänar inget på att vara
jämn. Som tourspelare är det
bättre att vara grymt bra när
man är bra."

Det handlar om att rida
på vågen när den kommer.
Att stanna i zonen när man
hamnar där. Under en av
punkterna tog han upp något
som nästan alla varit med om:
Att vi spelat bra – långt över
vad vi anser vara vår förmåga –
bara för att strax därpå falla
fullständigt.

Vi vågar inte tro att vi är bra.
Tvivlen gnager sönder
spelet. Vi vågar inte spela för
att vinna.

Vi börjar spela för att und-
vika misstag. Istället för att
fortsätta på den offensiva linje

vi inledde rundan på. I första perioden spelade Sverige för att vinna. Resten av matchen spelade de för att undvika att förlora.

DET ÄR SKILLNAD.

I golf måste man våga vara offensiv. Misstagen kommer krypande tillsammans med rädslan för att misslyckas. Det gäller inte bara golf. Det är en universell regel.

Det visste redan de där finna tonåringarna på 1980-talet som satte klisterlappar på EPA-traktorns bakruta:

"Rädda pojkar får aldrig kyssa vackra flickor."

Den som är rädd på tee lär aldrig göra en birdie...

Järavallens hotell- och konferensanläggning ligger i anslutning till Barsebäck G&CC. Det är här vi bor under de tre dagar Golf Digest Camp pågår, där träning, spel, utrustningstester och social samvaro utgör konceptets kärna.

Syftet är att ge deltagarna en liten kick-off inför säsongen i en inspirerande miljö. Att fräscha upp golfens grunder, att utveckla tekniken och att tävla på banor som många har hört talas om men aldrig spelat.

Många av deltagarna har aldrig varit på Barsebäck förut. Men alla är förstås väl bekanta med namnet.

Vi har alla våra minnen från Barsebäck. Haeggman bland träden i doglegen på 18:e 1997, Hedbloms boll i greenbunkern på samma håll 2001 när han försökte komma ikapp segraren Colin Montgomerie, Parneviks två segrar...

Nu ska deltagarna träna och spela på banan som stått värd för Scandinavian Masters nio gånger, och som sett vinnare som Nick Faldo, Luke Donald och Adam Scott.

Folk har kommit från Göteborg, Skövde, Avesta, Mora, Enköping, Västerås...

Jan Gertoft är medlem i Brollsta utanför Stockholm. När jag frågar honom vad han har för förväntningar på de kommande dagarna, svarar han:

"Jag har kommit för att hitta golfens själ."

När någon säger så börjar man som arrangör genast leta efter formuleringar i annonser och marknadsföringsmaterial. Utlovade vi någonstans att vi skulle blottlägga den där gäckande företeelsen som kallas "golfens själ" under vår camp?

Jag tror bestämt inte att vi gjorde några sådana utfästelser. Men jag förstår att förväntningarna är höga.

Under de där dagarna på Barsebäck tänkte jag då och då på vad Gertoft sa. Och jag hoppades att han skulle vara nöjd med campen ändå, även om vi nu inte lyckades fånga golfens själ.

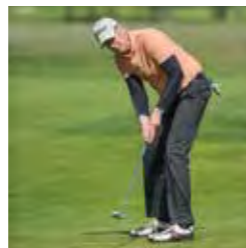
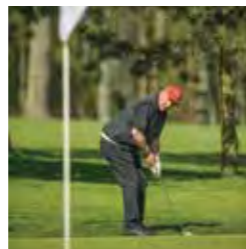
Upplägget ser ut så här: På förmiddagarna är det träning. Deltagarna delas in i tre grupper som avverkar ett (av totalt tre) träningstema per dag. På eftermiddagarna, efter lunch, är det spel. För att krydda anrättningen spelar vi en tävling där en elvagn från MotoCaddy utgör förstapriset.

Dagarna avrundas med middag i klubbhuset. Därtill vin. De flesta somnar därefter ovaggade.

Vi har delat in träningen i tre områden:

På Cobra-stationen på rangen talar Joakim Gustavsson om det långa spelet; slagen från tee och transportslagen på fairway. Med hjälp av en Trackman försöker han optimera klubbor och teknik för varje spelare. Alla vill slå långt. Alla vill också slå rakt.

► SPEL OCH TRÄNING I TRE DAGAR PÅ BARSEBÄCK: BO QUISTH, ANDERS OLSSON OCH ULF HILLHAMMAR.

"JAG HAR KOMMIT FÖR ATT HITTA GOLFENS SJÄL..."

—JAN GERTOFT

Deltagarnas prioriteringsordningen är: Långt. Och gärna rakt. Joakim slår några inledande slag för att visa hur det går till. Vi följer hans bollar med blicken och drömmer om att någon gång kunna slå ett liknande slag.

Sedan lägger Joakim ut en handduk på marken som alla ska undvika träffa. Han vill få oss att svinga inifrån och ut, mot målet. Han ställer upp oss med vänsterfoten i normal position och högerfoten placerad bakom oss – som om vi befann oss mitt i ett bredbent steg – för att lära oss hur en

draw känns. Och vi adresserar bollen med fötterna tätt ihop och samtidigt som vi slår tar vi ett steg i sidled för att lära oss viktörflyttning.

Vi lär oss slå långa drawar. Somliga slog sitt livs första.

Under alla de dagar vi åter lunch sitter en äldre man vid ett runt bord med utsikt över Öresund och håll 9, 10 och 11. Alla vet vem han är. Gösta Carlsson. Barsebäcks ägare. Vi berömmar honom för den goda maten.

"Den är inte bara okej, den är bra på riktigt", säger Håkan Hamrin.

Vi njuter av lammbiffen och småpratar lite om varför vi spelar golf.

"Det är gemenskapen och motionen. Men mest det sociala", säger Jörgen Arvidsson från Skövde. "Men vi är nog lite tävlingsmänniskor också. När bollen väl ligger där på peggen. Då laddar alla. Det bara är så."

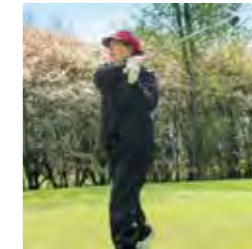
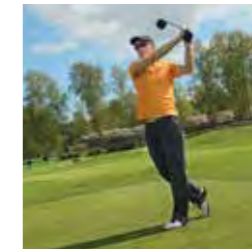
Titleist-stationen på övningsområdet varvar Johan Andersson (1 dag) och Tony Pedersen (2 dagar) med att lära ut närspels hemligheter. Det handlar dels om swingtekniken men också om klubbornas beskaffenhet. Hur ska en wedgeuppsättning se ut? Vilka loft ska klubborna ha? Hur mycket bounce?

Alla får börja med att chippa med en järnfemna. Inte för att man ska eller bör göra det. Utan för att lära sig rätt rörelse. Att rulla bollen med roterande axlar.

Johan Andersson pratar om vad som händer med oss när vi närmar oss green:

"Slår vi en dålig järnsjuva ute på ett håll, då kan vi glömma och gå vidare. På nästa håll tar vi järnsjuan igen. Men när vi står vid green och ska pitcha... då händer något..."

Han flämtar och spärrar upp ögonen för att illustrera hur många känner sig.

► ÖVERST: SUSANNE ADIELSSON FÖLJER BOLLBANAN MED BLICKEN, PATRIK DAMMERT CHIPPAR PÅ 17:E MEDAN HÅKAN HAMRIN TITTAR PÅ, NIELS RAHDER HITTAR EN POSITION, BJÖRN ZANDELIN OCH JOHAN OLSSON, EDITH HELLGREN, MIKAEL BENGTTSSON.

Panikslagna.

"Och även om slaget skulle råka bli bra så äger vi inte själva slaget. Vi kommer undan. Det är så vi känner. Som att vi klarade oss undan det."

Johan vet hur man ska råda bot på de tekniska bristerna:

"Det är bollträffen som är det kritiska för den här gruppen. För att komma in i bollen måste man komma ut ur bollen. Det har vi tränat på genom att rulla en järnfemna in mot green för att därmed få en känsla för var man är när man slagit. Många har en tendens att skopa. Det är ett slag man kan komma undan med när man ligger i semiruffen. Men på ett övningsområde som detta straffar det sig om man brister i teknik", säger Johan.

"De tre största utmaningarna när det gäller närspellet är, enligt Johan:

- Bollens placering: Lägg den i centrum av stansen, i linje med bröstbenets mitt. Inte mot någon av fötterna.
- Greppet: Man tror att man gör rätt. Men man har dålig koll på bladets position.
- Sikte och uppställning.

"Har man koll på detta så har man också bra förutsättningar att röra klubban rätt. Detta måste vara på plats och det är min uppgift att förklara varför."

Tony Pedersen, från Ystad GK, säger:

"Folk använder klubbans bounce alldeles för lite. De lutar skافتet för mycket, både på chippar och på pitchar. Man får inte den hjälp som klubban kan ge."

Neutraliserar det klubbans bounce?

Ja, den försvinner. Chippar du med en nia har den ju en viss bounce men många lutar skافتet framåt.

Varför?

Det är en gammal teknik man jobbade med förr i tiden. Jag har själv fått lära mig att vara långt fram med händerna. Är man inte väldigt precis i sin rörelse kommer klubban att gräva sig ned i marken. Använder man bouncen rätt får du hjälp att röra klubban framåt.

Den fastnar inte utan studsar mot marken. Man blir tryggare när man utnyttjar bouncen för man kan jobba nedåt.

På Nike-stationen i Golfakademiens studio huserar "Kricken" Härdin. Han talar om spelet med järnen. Han talar också om vikten av att spela procentgolf. Tourspelare accepterar en avvikelse på 4-5 procent.

PROCENTGOLF.

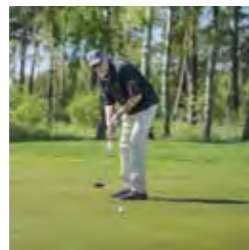
"Om ni skulle lära er att acceptera en avvikelse på 10 procent så vore det ohyggligt bra. Om ni alltså ska slå ett slag på 200 meter så ska ni vara nöjda med om bollen landar inom 20 meters avvikelse från den tänka linjen. Kan man spela med den acceptansen, då blir allt lite lugnare. Man måste inte slå perfekta slag hela tiden. Bara jag varit tydlig med mig själv och haft ett tydligt mål. Sikta på en trädstam eller en bunker kant och acceptera 10 procents avvikelse. Och detta kan ni ta med även till puttinggreenen. Aggressiv golf, det är dumdristig golf."

Han slår en järntrea och en motsvarande hybrid för att beskriva skillnaden i bollflykt. Trean rullar, hybriden landar mjukt. Båda slagen behövs.

Någon ber "Kricken" att han ska visa järnsvingen lite långsammare och folk skrattar åt uppmaningen. För det går ju inte.

Men "Kricken" gör det. Han spelar upp svingen i slowmotion. Det ser ut som thai-chi.

"Det var en tränare i USA som lärde mig det. Han sa; 'kan ni utföra svingen korrekt i slowmotion, då har ni koll på vad som sker'. För svingar man så långsamt, då är man ju tvungen att andas. Annars tuppar man av. Man får en avslappnad känsla, du känner var armar och händer befinner sig. Många gör felet att de kastar upp klubban för långt och för snabbt i baksvingen. Då aktiverar du för många muskler och hamnar i obalans. Det är bättre att ha balans i kroppen så du kan svinga lugnt."

► BJÖRN ZANDELIN, CONNY JOHANSSON, HÅKAN HAMRIN, ANTON OLSSON OCH TOMAS LANS.

"NÄR VECKAN VAR ÖVER VAKNADE JAG MED FEBER OCH HUVUDVÄRK."

—"KRICKEN" HÄRDIN

De flesta känner till Christian Härdin sedan tidigare, en del från SVT:s sändningar från US Masters på Augusta. "Kricken" var den förste svensk som spelade där. Han blev inbjuden tack vare sin seger i British Amateur.

"Jag var i zonen hela den veckan. Först spelade vi två rundor slagspel. Sedan matcher. Jag spelade nog åtta tävlingsrundor den veckan. När veckan var över vaknade jag med hög feber och kraftig huvudvärk. Jag kunde knappt röra mig. Jag minns bara fragment." Han berättar också om hur det var att gå ut på Augusta som förste svensk. Med Tom

Watson, dessutom. En spelare som lockade stor publik. "Kricken" hade slagit bollar i squashhallen under vintern, tränat puttning på is.

Men han var inte van att tävla.

"Baksvingen var så snabb, jag tror ingen hann se den..."

Han hookade utslaget vänster, slog en järnfyra ned i greenbunkern och sänkte en femmetersputt som hoppade i bakkanten. Tom Watson klappade honom på axeln efter första hålet och sa: "That was a really good par, Christian..." Nu är Christian tränare på Barsebäck sedan 1996. En bättre plats kunde han inte ha hamnat på, menar han.

Från början skulle han bara jobba ett år för att tjäna ihop pengar så att han skulle kunna kvala till Europatouren.

Tiden går. Nästa år firar han 20-årsjubileum på Barsebäck.

Vi spelar tre rundor golf under dagarna på Barsebäck. Vi öppnar med Donald Steele Course, banan som medlemmarna föredrar framför Masters Course, enligt "Kricken".

► JÖRGEN ARVIDSSON, JOEL AXELSSON, JAN GERTOFT, OSKAR OLSSON OCH FREDRIK CHRISTENSEN PÅ FOOTJOY: UNDER GOLF DIGEST CAMP FICK DELTAGARNA GÖRA EN "SHOE FITTING" SOM VISADE ATT INGEN SPELADE I GOLFSKOR AV RÄTT STORLEK. "FOLK KÖPER EN SKO SOM ÄR BEKVÄM I BÖRJAN. MEN SKINNSKOR TÖJER SIG EN ANING. MAN SKA INTE HA SKOR SOM MAN HÅLKAR RUNT I. MAN TAPPAR KRAFT I SVINGEN OCH STABILITETEN FÖRSÄMRAS. DET ÄR SAMMA SAK MED HANDSKAR", SÄGER FREDRIK.

"De tycker att det händer mer där."

Tony Lanz från Avesta spelar bra. Men han tappar första dagens ledning.

"Det är fjärde dagen jag spelar golf nu. Det är svårt när man kommer upp i ålder. Man blir stel."

Han har avverkat både Mölle och Sand på vägen ned till Barsebäck.

En deltagare säger att han tycker banan var fantastiskt fin. En av de bättre han spelat.

Jag säger att det ska bli spännande att höra vad han då tycker om Mastersbanan.

På kvällarna äter vi middag i klubbhuset där vi utöver god mat även får njuta av tre storslagna solnedgångar. Och vi ska inte glömma första kvällens vinprovning. Den var

"DET HAR VARIT VÄLDIGT TREVLIKT. MEN DET ÄR INTE SÅ KONSTIGT: VI VILL SAMMA SAK: SPELA GOLF OCH HA TREVLIKT."

—BO QUISTH

en överraskning. Vid det här laget hade deltagarna emellertid funnit varandra och Louise Bondebjer hade ibland svårt att överrösta den entusiasm deltagarna visade för vinerna hon bjöd på.

"Om vi nu tar och doftar på det första vinet! Vad doftar det?"

"Doftar? Det har jag redan druckit upp!"

Trots tumultartade omständigheter lyckades vi dock enas om att provningens fynd var Pepperwood Groove Zinfandel för 109 kronor/flaskan.

Innan vi går ut på sista dagens spel, slår jag mig ned vid Ulf Hillhammar, Mikael Bengtsson, Jan-Erik Runesson, Jörgen Arvidsson och Bosse Quist för att höra vad de tycker. Några citat:

"Det var en fantastisk start på campen med Wetterstrands föreläsning. Sedan är det en bra anläggning och nära till banan. Golfbanan vi spelade i går var väldigt fin. Banan kan jag ju tala hur mycket som helst om."

"Bara vi har medvind på varje hål, då är jag nöjd."

"Vinprovningen var jättebra, den kom som en överraskning."

"Det är ju otroligt egentligen. Man står och slår och de går förbi och tittar på en. Och så säger de: 'Du, vrid upp axeln lite, så här...'. Och så gör man det - och det ger effekt! Men... man ska ju ta det med sig ut på banan också."

"Det var en upplevelse att lyssna på Kricken. Bara att se honom slå! Så enkelt det ser ut. Han kunde till och med toppa på beställning."

"Det har varit väldigt trevligt. Men det är inte så konstigt. Alla har ju samma syfte. Vi vill samma sak: Spela golf och ha trevligt..."

Andra och tredje dagens spel sker på Masters Course. Den som lyckas bäst är Mats Söderberg. Han plockar stadigt poäng på den långa, tuffa och utslagsgivande banan. När allt räknas ihop är det han som har vunnit vagnen från MotoCaddy.

Det såg ut som att han ägnade sig åt procentgolf. Och han lät sig inte skarras av att han spelade bra. Han darrade till på 14:e men sedan var han tillbaka i zonen.

När jag ska tacka för de här dagarna på lördagskvällen, hinner jag bara säga två ord innan jag blir avbruten:

"Mina vänner..."

"Ja", säger Ulf Hillhammar.

"Det är vi nu. Vänner. Det har vi blivit under de här dagarna."

Kan det möjligen vara det som är golfens själ?

TACK TILL VÅRA SAMARBETSPARTNERS:

